

Labdien,

Sava pēdējā raksta "Zvēri raka Daugavu. Kur Latvija cēlusies?" beigās Jūs rakstāt: "sabiedriskums ir iespējams tikai tur, kur visi ar vienādu labvēlību un pateicību darbojas visu citu labā, kur viņu kolektīvajā dzīvē – Garīgajā attīstībā nav savstarpēju pretrunu viņu interesēs, vajadzībās, spējās un darbībās."

Kā mūsu situācijā iespējams nodrošināt šādu saskaņu?

Mēs nevaram nodrošināt pretrunu neiespējamību tik ilgi, kamēr tie cilvēki, kuru apziņā dominē tiesības un kuri nespēj vai nevēlas labprātīgi darboties kopēja pienākuma vārdā, nedāvā savu uzticību pienākumam sekojošajai sabiedrības daļai. Turklāt tikai tad, ja šī uzticība tiek dāvāta labprātīgi, var gaidīt labvēlīgu rezultātu. Lielai sabiedrības daļai tas nozīmē labprātīgu varas (kas mazattīstītākās sabiedrības daļas acīs ir resursu (labklājības) ieguves līdzeklis) nodošanu citu cilvēku rokās.

Kā panākt labvēlīgu attieksmi no personīgā labuma meklētāja, stāstot tādām par sabiedrisko labumu un pienākumu jeb kā uz ietves splaujošam izskaidrot, ka tas splauj ne tikai pats savās, bet arī daudzu citu cilvēku mājās un to, ka tāds cilvēks ar savu attieksmi kavē visas sabiedrības attīstību?

Cik vēsturē ir tādu gadījumu, kad lielākā sabiedrības daļa labprātīgi, labvēlīgi un ar pateicību seko saviem vadoniem un izprot savu lomu sabiedrības un kultūras dzīves uzturēšanā?

Un, pat ja sabiedrība kādā tās attīstības punktā sasniedz šādu stāvokli, kā gan ir iespējams nodrošināt sabiedrības attīstības procesus virzošo pārstāvju tiesību un līdzekļu pārmantošanu vai nodošanu tikai tam piemērotu (pietiekami atbildīgu) cilvēku rokās?

Mēs nesteidzamies. Mums būs.

Labdien, Austri!

Vienā Jūs, Austri, mazliet koķetējat. Raksts "Zvēri raka Daugavu. Kur Latvija cēlusies?" vēl ne tuvu nav pabeigts un kas būs tur beigās Jūs vēl nezina, bet paldies par saturīgo jautājumu. Uz tādiem vienmēr sevišķs prieks atbildēt!

Jūs vairākus ļoti nopietnus jautājumus esat salicis vienā un, pats to nenojaušot, virzat (*mudināt*) mani uz sen iecerētu darbu tieši par šiem jautājumiem. Un, ir liels prieks, ka Jūs tādi jautājumi nodarbina – tieši tāpēc es rakstu par to, kas ir Īstas dzīves pamatos. **Pārdomas par to, kas ir Īsts, tuvina Īstumu.** Katram savs darbs. Mans darbs ļaut domāt. Jūsu darbs ir domāt, bet domāšana vienmēr noved pie darbības.

• Domāšana par Īsto pieved Īstajam.

Kad Jūsu un citu līdzīgo domas būs sasniegušas pietiekamu spēku, apjomu un skaidrību, citi Jūsu domāto tālāk pārveidos darbībā. Šajā slēpjas atbilde uz to "kā pārliecināt splāvēju". Tieši tāda "darba dalīšana" – spēju apvienošana un dabiska saskaņošana – katra "būšana savā vietā" ir kopdarbība – sociālisms.

Katras darbības pamatā ir tas, ko sauc par ideoloģiju – filosofiskā bāze par to, kādi ir darbības mērķi, derīgie resursi un pareizie darbības līdzekļi. Tas viss, kā trūkst 18.(11.)novembra (*4.maija*) Latvijai – tai nav citas "Latvijas idejas", kā vien reiz sen senos laikos ar TV dīvas Veltas Puriņas muti izteiktā – "gribu dzīvot labi un tūlīt!", bet "tūlīt labi" nemēdz būt un "labi tūlīt" nozīmē jebkuras kustības, dzīves un attīstības apstāšanos, pamirumu – tieši to, ko šodien redzam 18.(11.)novembra (*4.maija*) Latvijā. Veltas Puriņas definētais "**labi tūlīt**" ir tas pats ar citiem vārdiem Mefistoteļa Gētes "Faustā" piedāvātais kārdinājums "**Ak, mirkli, jel stājies!**"

Līdz 4.maijam visi domāja "neatkarība, neatkarība", bet neviens, izņemot tos, kas to izmantoja savā labā – ASV valsts departaments un viņu vietējie Kangara splāviena uzlaizītāji, par Latvijas ideju – filosofisko bāzi – kas ir neatkarība, brīvība un "ko tur darīt" nedomāja. "Uz rietumiem, uz rietumiem – pie rietumu labumu pilnās sils! Uz ES un NATO! Iestāties! Iestāties un tad jau uzreiz no tā vien būs labi!" Pareizāk sakot – **šodien 18.(11.)novembra**

(4.maija) Latvijā notiekošais rāda, ka “neatkarība” ir ASV valsts departamenta savos mērķos izstrādāts un realizēts plāns, kura rezultātus tālāk izmanto citi sīkie maitēdāji – tārpīni, vabolītes un baktērijas. Tiem visiem viņu dzīves un spēju robežās patiešām ir “labi tūlīt” tāpēc, ka nekādas Nākotnes viņiem nav – viņu “nākotne jau ir sākusies un katru dienu notiek”.

Tāpēc nekādas citas nākotnes 18.(11.)novembra (4.maija) Latvijai nav un nevar būt. Tas, kas tagad notiek - tā arī turpināsies līdz brīdim, kamēr tajā notiks tieši tas pats, kas vienmēr notiek visos citos ASV sabiedrotajos – ASV tos noved bezizejas un pilnīga sabrukuma apstākļos un tad, izlietotus, tur pamet viņu liktenim – “pamet zem riteņiem” savai labklājībai.

Latvijai tas nozīmē būt par frontes līniju karā, kā ar Krieviju tā arī ar Gejropu – vietu, kurā krīt lielgabalu lādiņi, bumbas un raķešu kaujas galviņas – vietu, kurā vienā “buratīno” vai “saulescepiena” zalvē sadeg vesels zemessardzes bataljons vēl pirms tas ir paguvis redzēt pretinieku un izdarīt kādu savas šautenes šāvieni. 18.(11.)novembra (4.maija) Latvija varēs ASV interesēs ziedot tūkstošiem brašo NBS vīru, zemes un jaunsargu. **Katrs varēs kļūt par lielgabalu gaļu** tāpēc, ka kaut kad agrāk nav gribējis padomāt par to, kas ir īsts un ļāvies svešinieku iedvestām ilūzijām.

Redziet, Austri – **Īstajā katrs ir savā vietā, tāpēc ar pacietību pieņem to, ko tā dod** un citiem ļauj darīt to, kas tiem jādara – katrs saņem iespēju **savu varu izmantot pats savā dzīvē, tāpēc no tās nav jāatsakās un tā nevienam nav jādeleģē.**

Jūs jautājāt – cik tādu gadījumu ir vēsturē.

Ir Īstā Vēsture un ir Viltus ilūziju “vēsture”. Piemēri tālu nav jāmeklē. Tos Jūs varētu atrast arī pats. Tādi ir aprakstīti tautu atmiņās glabātās hronikās (*un sējumos, kuri vēl līdz šai dienai guļ nepārtulkoti mūsdienu valodā*), kurus tagad sauc par mītiem – piemēram, “Artūra ciklā”. **Tādi ir par reāliem atzīstos vēsturiskos materiālos – Spartas valstī.** Tādi ir konkistadoru pieraksti par Inku valsti.

Tur, kur kaut kādā pakāpē saglabājas Īstais, tur tā saglabājuma apjomā notiek sabiedriskais – sociālais - nevardarbīgais (*t.i. labprātīga*) indivīda iekļaušanās sabiedriskajā. **Neīstais** sabiedrībā ienes visu to, kas sagrauj un rada Jūsu jautājumus.

Te ir vieta padomāt par to, kas tas ir – sabiedriskais. **Sabiedriskais ir labprātīgi apzinātam kopīgam mērķim veltītais.** Tāpēc pretdabiski uzspiestais vai iluzorikrāpnieciski iedvestais, nav sabiedrīks. **Tur, kur darbojas neīstais – iluzori iedvestais – manipulatīvais, tur nav sabiedrīkā.** No tā izriet, ka, runājot par sabiedrisko, ir jākonkretizē – par kādu vai kuru sabiedrību Jūs, Austri, runājat. Vienā **neīstā** populācijā vienmēr ir vairākas **savstarpēji nesabiedriskas sabiedrības.** Katrai tādai sabiedrībai ir cita – sava pagātne, tagadne un tāpēc arī Nākotne.

Jautājums par uzspiešanu ir īpašs. Ir Cilvēki, uz kuriem ir attiecināms uzspiešanas jēdziens, un ir tie, uz kuriem tas nav attiecināms. Ir Cilvēki – ar gribas brīvību apveltīti un ir divkājaini dzīvnieki, kuriem nekādas gribas brīvības nav. Tie, kuri ir Brīvi – Cilvēki, uz tiem ir attiecināms uzspiešanas jautājums. **Tie ir jāaudzina.** Katrs Dabas Likums formē tā radītās apziņas.

- **Audzinašana ir Dabas Likuma izpilde.**
- **Audzinašana dod Nākotni.**

Divkājainiem dzīvniekiem nav Gribas brīvības, tāpēc tie ir jādisciplinē. Disciplīna dzīvniekiem palīdz atturēties no viņu labklājības apdraudējumiem.

- **Audzinašana paver Nākotnes iespējas.**
- **Disciplinēšana novērš likumpārkāpumus.**

- **Disciplīna ir audzināšanas pamats.**

Katra apziņa veido sev atbilstošu vidi. Sabiedriskie Cilvēki veido sociālisma formas. Individuālisti iesēžas viensētās. Zinātnieki ceļ augstskolas, bet tie, kuri negrib mācīties, veido tādu “izglītības sistēmu”, kurā var nemācīties – “Valdorfa”, “Montessori (*muļķumāju*)”, “kompetenču” vai kādu citu “alternatīvu izglītību”. Tieši tāpat visi kārtībā dzīvojošie dzīvo savā kārtībā, bet kārtības noliedzēji veido savu (*sevis iznīcinošo*) liberālo visatļautību un to, pārkāpjot Cilvēka gribas brīvību, uzspiež visiem apkārtesošajiem.

- **Latvijā ražošanu iznīcina laupītāji.**
- **Latvijā valsti iznīcina “laizītāji”.**
- **Latvijā izglītību iznīcina mācīti muļķi.**

Tāpēc es vienmēr aicinu apzināties ar kuru – kādu sabiedrību katrs sevi asociē – kādā kopībā viņš sevi iekļauj. Tas, kas ir konkrētā sabiedrība un kāda ir tās Nākotne, nosaka **no tās pagātnes izrietošie mērķi**

- **Mērķis formē sabiedrību.**
- **Pagātne nosaka Nākotni.**

Ir tāda **nekā neapejama un neatceļama parādība**, kā cēloņa izraisītas sekas. Tas ir Dabas Likums, kurš nosaka, ka līdzsvara izjaukšana vidē izraisa līdzsvaru atjaunojošu vides atbildes reakciju. Vedantas filosofijā to sauc par Karmu, bet latviski tas ir liktenis.

- **Neviens nevar izvairīties no sava likteņa.**
- **Katrs ar katru dzīvi raksta savu nākošo dzīvju likteni.**
- **Katrs dzīvo paša veidoto likteni.**
- **Nodevējam ir vissmagākais liktenis.**
- **Katrs, atkārtoti iemiesojoties, izbauda paša radītās sekas.**

Tas ir izskaidrojums, kāpēc pašlaik tā sazeļ interese par vikingu dzīvi un viduslaikiem. Tie paši vikingotāji un viduslaikotāji (*katrs rada laiku – dzīves apstākļus, kuros dzīvo*) tagad atkal iedzimst un veido sev – savai saprašānai – dvēseles dabai atbilstošus apstākļus. **Katrs Cilvēks turpina pats savu – reiz paša iesākto dzīves ceļu** un vienmēr, kā veido, tā arī saņem tam atbilstošus dzīves apstākļus.

- **Neapmierinātie ir neapmierinātības cēlonis.**
- **Apmierinātie turpina baudīt reiz sākto dzīvi.**
- **Neviens, pirms tās piedzīvo, nezina savas rīcības sekas.**

Tā Latvija, par kuru tagad runājam, ir veidojusies vēsturiskā procesā, kurā vieni – vikingotāji, sev līdzīgi ienesot arī savai dabai un saprašānai atbilstošu reliģijas surogātu – pseidokristietību, ar viltu un varu šo teritoriju iekaroja. Iekarošana notika iznīcinot Baltu-Druīdu Kultūru. **Tiem ir viņu pagātne un atbildība par savu tautu Kultūru nodevību un Baltu Kultūras iznīcināšanu.** Tiem “ir” viņu Nākotne un tajā vadošā sabiedrība.

Citi bija citā Vēsturē – glēvā nogaidīšanā un varonības trūkumā – pretestības vājumā tādai intervencei. Tiem “ir” cita – viņu Nākotne un viņu veidota sabiedrība. Un ir Baltu Kultūrai uzticīgie – tās aizstāvji pagātnē un turpinātāji Nākotnē. Tiem ir sava sabiedrība un sava Nākotne.

Nesen bija interesants notikums. Uz Rīgas HESa tilta degvielas vedējs sadūrās ar munīcijas (*sprāgstvielu*) pārvadītāju automašīnu. Katrs saprot, kādas sekas būtu tādām sprādzienam uz Rīgas HESa tilta. Tomēr degviela neuzliesmoja, munīcija nesprāga un dambis nesabruka.

- Laimīgs gadījums?
- Dieviņš pasargāja?

Nē.

Tieši pretēji.

Ir tāda lieta, ko sauc par “sargeņģeli”. “Sargeņģelis” ir **karmas sargs**, kurš tam, “kuram jāsadeg, neļauj noslīkt”. Latvijā jau ilgu laiku ir “klusuma zona” (*arī šī “klusuma zona” ir lielas iekšējās nelaiemes ārējā forma*). Latvijai iet garām tas, kas notiek Gejropā un Krievijā. Krievijā notiek nelaime uz nelaimes – tāpat arī Gejropā, bet Latvija ir dīvainā “klusuma zonā” – tikai vājās abpusēji notiekošā atskaņās. Tas nozīmē tikai vienu – īstas lielas katastrofas nolemtību – to, ko tai (*sev*) ir sagatavojuši vikingotāji, un būs spiesti izbaudīt vikingotāju pēcteči – **šodien Latvijā dzīvojošie** tās kādreizējie iekarotāji un **šīs zemes savtīgie izmantotāji**.

- **Katrs turpina reiz sāktu dzīvi.**

Baltu Kultūras Turētāji arī šodien Tur Baltu Kultūru. **Katrs kā magnēts pievelk iepriekšējo dzīvju apstākļus, spējas un zināšanas.** Druīds ap sevi pulcina Druīdus un visur atrod savu Zināšanu izkļiedētās daļas. Viņš tās atrod un redz tur, kur tās neredz un nevar redzēt tie, kuriem tādu zināšanu nekad nav bijis.

- **Mozaīka atjaunojas.**
- **Slēptais paliek slēpts.**
- **Gājējs turpina ceļu.**

Un tagad jautājumi:

- Vai Druīdam šodien ir jāapkaro Baltu Kultūras iznīcinātāji?
- Kāda ir Baltu Kultūras Nākotne?
- Kad tā atjaunojas?

Nē, nav jāapkaro.

Baltu Kultūras nomācējus pārmācīs āmurikāņi. Baltu Kultūras nomācēji ir atraduši savus pērējus un paši viņu priekšā sev bikses novilkuši. **Lai nu viņi tagad savu pērienu saņem!**

Baltu Kultūra un **sociālais Īstums** – savstarpējais labprātīgais (*pateicīgais*) veltījums nav saistāms ar domu par savas šodienas dzīves materiālo labklājību. Kādreizējie malā stāvēji arī tagad savu dzīvi neveido – par tās nākotni necinās. Tāpēc viņi, izceļojot, svešumā savu dzīvi ir izvēlējušies laimes meklējumā – **siltākās vietās sabiedrības tagadni un nākotni.** Viņiem viņu liktenis nepaies garām tieši tāpat, kā tas nepaies garām šīm mītnes vietu sabiedrībām.

Arī Druīdu Kultūras nesējam ir sava nākotne – tās “miera zona” ir saistīta ar Latvijas teritorijā esošo pirmo 6. rases Magnētu un viņu “miera zonai” ir cita daba, saturs un Nākotne.

Tas pats, kas vieniem ir viņa dzīves pamirums, otrā pusē ir attīstības iespējas sargājošā labdabība.

Druīdu – Baltu Kultūras uzturētāju sabiedrībai – **valstij, kurā katrs tajā esošais ir saskaņā ar kopīgo mērķi un labprātīgi darbojas kopīgo pienākumu vārdā** – tur, kur ir saprašanās interesēs, vajadzībās, spējās un darbībās, ir tās pagātne un pagātnē iedibinātās Nākotnes likteņa iespējas. Tādas iespējas nevar stāties spēkā ātrāk, kā ASV ir devusi savu spērienu pa “sabiedroto - līdzskrējēju” visu to NBS labticīgo (*naudas ieguvēju*), zemessargu, jaunsargu un vispār privāto iniciatīvu – uzņēmējdarbības karsēju pautiem (*sāpīgu vietu starp kājām – nu tiešām nezinu, kā to saukt attiecībā pie sievietēm*).

Tikai tad, kad vikingotāju pēcteči būs saņēmuši sava likteņa – spērienu – **ASV sagatavoto pērienu** – tikai tad, ka šī zeme būs **likteņa attīrīta**, tikai tad te atjaunosies Baltu Kultūra un Druīdu dzīve, kurā neviens nebūs jāpiespiež darīt. Tikai tad, kad aizies neīstais – kropļojošais, sāks darboties Īstais. Ja Īstais sāktu darboties jau tagad, kad vēl ir spēkā neīstais – melīgais, tad tas ar savu klātbūtni balstītu neīsto. Tāpēc – “lai mirušie paši aprok savus mirušos”, bet **dzīvie, lai veido savu Nākotni**.

Katrs šodien pievienojoties vieniem, otriem vai trešajiem, pats izvēlas un veido savu Nākotni sakarā ar to, kāda ir viņa pagātne.

Es esmu ar Baltu Kultūru.

- Un, Tu, Austri, ar ko Tu esi?
- Ar ko esi, lasītāj?
- Kādu nākotni sev gatavo?
- “Quo vadis”?

Cienājamo pārmantojamība?

Varas pārmantojamību, kā parasti, nodrošina divu parādību savstarpējā saistība. Pirmā ir “katrai tautai ir tās cienīga – tās sev sarūpēta valdība”. **Pati tauta ar savām domām un tieksmēm** – katra Cilvēka prātā un dvēselē esošām ilgām pēc kaut kā – **sirdī turētajiem mērķiem** – tā, ko viņš liek augstāk par visu, **izsauc** šīs **tieksmes** un ilgas **realizējošus Cilvēkus un tos ievirza “valdībā”**. No otras puses – “valdībā” esošie savas spējas var realizēt tikai tādā mērā, cik tās atbalsta tautas Ticība un Uzticība savai “valdībai”.

Neuzticība un Neticība atņem spēkus un realizācijas iespējas tiem, kuri darbojas tās labā.

- **Neuzticība ir Nodevība.**
- **Nodevība ir smagākais noziegums.**
- **Nodevībai ir vissmagākās karmiskās sekas.**

Katrā tautā vienmēr ir, kā uz Dzīvi, tā arī uz iznīcību vedošie. Katra tauta redz tos, kuri atbilst tās dvēseles dabai, bet atstumj tai nepieņemamās iespējas nesošos. Katra tauta pati pēc savas dvēseles dabas izvēlas sev savus Dzīvībā vai iznīcībā vedošos.

Katra tauta un sabiedrība pati ar savu Ticību un Uzticību stiprina vai novājina un atņem spēkus saviem Vadoņiem un Varoņiem un ar to sev atver vai slēdz Nākotnes ceļus – ievirza sevi citā ceļā.

- **Tautas nodevēju sauklis ir – “ne Dievs, ne Valdnieks, ne Varonis, bet tikai tu pats”.**
- **Vadoņa sauklis ir - “Tu kopā ar Dievu, Valdnieku un Varoni”.**
- **Bez Dieva, Valdnieka un Varoņa tauta ir kā nelaimēm nolemtais vecākus zaudējušais bāra bērns.**

- **Zeme, Tauta un Valdnieks ir vienoti.**

Otra parādība ir dinastiskums.

Zemniekos Valdnieks nedzims.
Tirgoņos Valdnieks nedzims.
Ierēdņos Valdnieks nedzims.
Priesteros Valdnieks nedzims.
Prātņiekos Valdnieks nedzims.

Valdnieks dzimst Cīnītājos.
Valdnieks dzimst Valdnieku dzimtā.
Valdniekā rit Valdnieku asinis.
Valdnieks ir atzīmēts ar Valdnieka zīmi – “Rozi uz Krusta”.

Atradīsiet “Rozi uz Krusta” – atradīsiet Valdnieku.

Izvēlēsieties Valdnieku – iegūsiet Nākotni.

Noraidīsiet Valdnieku – zudīsiet visam.

Atradušie dzīvo.

Zaudējušie zaudē.

Kam ir – tiem tiek dots.

Kam nav – no tiem tiek atņemts.

Atnāc līdz mums – tur, kur **tas ir pēc āmurikāņu pēriena** – izdzīvo un tad par to parunāsim!

Tu domā par to, kas pie mums jau ir.

“Tāds” no “tāda” rodas.

Ja Tu esi “tāds”, tad būsi pie mums!

Ja Tu esi “citāds”, tad dabūsi pērienu!

Katrs pats izvēlas savu Nākotni!

Ar ko pie galda sēdīsies, ar to vakaru beigs!

Pauls